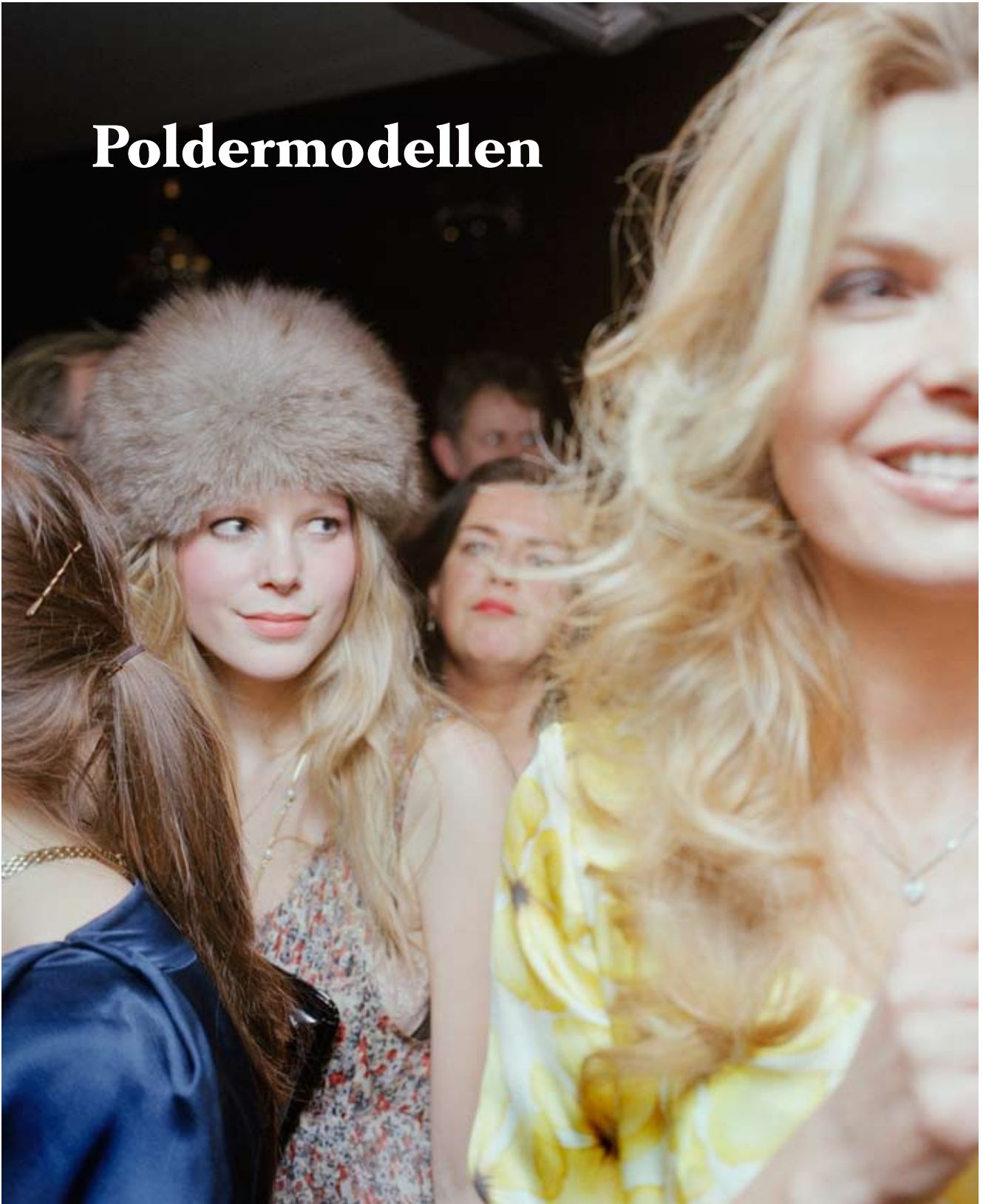

Circuit

Poldermodellen

Ingevolgen gast: uil bij de show van Bibi van der Velden

Dringen op het terrein van de Westergasfabriek

Goed, Viktor & Rolf en Marlies Dekkers houden hun shows liever in Parijs. Maar heus, ook Amsterdam telt mee in de wereld van de mode. Toch? Bericht vanaf de tiende Amsterdam Fashion Week. 'Kate Moss komt ook!' door Mireille Capiou, foto's Otto Snoek

Meid, is dat een hond of een tas?" Een hooggehakte Aziatische jongen rolt geërgd met zijn ogen achter een zwarte hoornen bril, terwijl hij rustig verder kroelt in de pluizige haarbal op zijn arm. De kraag van zijn geschubde rubberen jas staat koninklijk omhoog. Hij geeft de vraagsteller – een bleke, dunne jongen met een blauw puntmutsje, ultrastrakke spijkerbroek en ouderwets ogende bruinleren veterschoenen – drie kussen in de lucht en kijkt langs hem heen omhoog. Een rinkelende iPhone wordt uit de hondentas getoverd. "Hai schat, ja het is hier *awesome!*"

Elektronische bliepjes en een pompende bas omlijsten het feestje muzikaal. Piepjonge meisjes op plateauzolen met zwart omrande ogen serveren chemisch-oranje fruitcocktails met rode pepertjes en een stukje courgette aan het binnendruppelende publiek.

De tiende Amsterdamse Fashion Week is begonnen, voor het eerst zonder subsidie van de gemeente. Na een enigszins koude en kneuterige catwalkshow op het Centraal Station, wordt het modefestijn vervolgd bij Individuals, de op het Spui gesitueerde kledingwinkel van het Amsterdam Fashion Institute (AMFI). *Fashionista's*, modellen in spe, modestudenten, trotse opa's en oma's, verdwaalde toeristen, nieuwsgierig winkelend zaterdagmiddagpubliek en een handjevol pers drommen samen in de kleine ruimte en kijken om zich heen. Hebben Parijs en New York preparaty's bij Chanel en Tommy Hilfiger voor welgestelde vips, Amsterdam geeft daar zijn geheel eigen invulling aan. Fashion op z'n Hollands. "Er mag gekocht worden." Een grijsblonde vrouw in een lang, zwart gewaad spoort het publiek enthousiast aan. Maar kredietcrisis – of desinteresse – houdt de beurzen gesloten en de blik op oneindig. Een man met een regenjas en een rugzak graait in de schaal met amandelennoten en loopt weer naar buiten.

"In Parijs is de fashionindustrie erg snobistisch," fluistert de dame in het zwarte gewaad. Ze draait al jaren mee 'in de mode' als directrice van het AMFI en initiatiefneemster van de kledingwinkel, waar de verkoop maar niet op gang komt. Zij kent het klappen van de zweep. "Hier is design voor ie-der-een. En, Amsterdam is een stad vol jong en onbekend talent. Nederland is onontgonnen modegebied." Ze stuift wuivend weg, naar een platinablond dame in een nog wijdere zwarte jurk.

Langzaam loopt Individuals leeg. Buiten staan bibberende modellen te roken, met rode vlekken op de magere blote benen. "Het schijnt dat Kate Moss ook komt," zegt eentje terwijl ze kringetjes rook blaast.

De jongen met de harige tas trippelt belend voorbij. Hij houdt het voor gezien. De platinablond vrouw volgt. Als enige met twee grote tassen vol kleding, die ze in het krat voorop haar stadfiets legt.

Het wachten is op de volgende happening. Nog een paar uur en voormalig Robijn Fashion Award-winnaar Bas Kosters showt zijn voor Heineken ontworpen collectie en sluit af met een hip electrofeest. Er worden rijen BN'ers verwacht; kaartjes zijn schaars, gastenlijsten vol. *Iedereen* – wie dat ook moge zijn – komt, als je organisator Dutch Fashion Foundation mag geloven. Niet te vroeg, maar zeker niet *fashionably late*. Want de poorten van de Heineken Experience, in de voormalige brouwerij in de Pijp, sluiten op tijd.

Tijd om na te denken over de vraag: wie behoren er nu eigenlijk tot de Amsterdamse fashionscene? Simpele vraag, maar een onduidelijk antwoord. Want heeft onze hoofdstad er eigenlijk wel eentje? Tuurlijk, wij hebben modejournalist Fiona Hering, de inmiddels belegen hofleverancier Frans Molenaar, polderversies van modeglossy's als *Elle* en *Glamour* en het over de landsgrenzen gevluchte ontwerpersduo Viktor & Rolf. Maar een Parijs, Londen, New York

of Milaan worden? Dat zit er niet in. Nederland is een wannabe. Er zijn geen grote modehuizen, en talent wordt – net als in de voetballerij – onmiddellijk weggekocht om naam te maken in het buitenland. Daarnaast, Hollanders staan niet bepaald bekend om hun modebewuste en verfijnde klederdracht. Liever gym schoenen dan naaldhakken. De Amsterdam Fashion Week is tot dusver een nepgouden Thaise kopie van een duur designerhorloge. Een Broadway-musical in een productie van Joop van den Ende voor het Nederlandse publiek en in het Nederlands gezongen.

Schaars geklede Paris Hilton-lookalikes glippen naar binnen bij de Heineken Experience. Een oudere vrouw op gouden pumps staat met een accordeon bij de deur. Het deuntje dat ze speelt lijkt verdacht veel op 'Heerlijk, helder Heineken'. De rij is ver te zoeken. Misschien zijn alle vips al binnen. Twee meisjes worden door de Heinekeshop vol groene T-shirts, tassen en andere bierparafernalia naar de zesde verdieping begeleid. Daar gaat 'het' gebeuren. "Opschieten, huphup, de show begint." Een opgewonden jongen gebaart snel de lift in te gaan.

Zakjes patat en modieus 'gepimpte' flesjes bier worden uitgedeeld bij aankomst in het penthouse-gedeelte van het gebouw. Binnen is het Miljonair Fair meets Gay Pride. Een jongen met ontbloot bovenlijf, veel piercings en een bruidssluijer haast zich naar het podium, waar de show gaat beginnen. Hij voert zijn vriend, een engelachtig figuur met lange krullende manen, aan de hand met zich mee. Frans Molenaar, de enige bekende Nederlander, zit eenzaam aan een tafeltje, naast een groep Heinekenrelaties. Wie is die oudere zonderlinge man in dat ruitjespak, lijkt de jongere garde fashion victims zich af te vra-

Liever gym schoenen dan naaldhakken. De Amsterdam Fashion Week is tot dusver een nepgouden Thaise kopie van een duur designerhorloge.

Fashion-statements bij de opening van de Fashion Week

Harig accessoire onder de arm bij kledingwinkel Individuals

► gen. Molenaar houdt zich afzijdig. Als een stervende kat die achter een boom is gaan liggen om in stilte de laatste adem uit te blazen.

Intussen zwelt de massa rond het podium aan. Een punkband van wit geschminkte pubers in met Heinekenlogo bedrukte kleding produceert een hoop kabaal. De show is begonnen. Camera's flitsen, de menigte licht en klapt uitzinnig. Alsof Michael Jackson in de jaren tachtig de moonwalk uitvoert voor een uitverkocht stadion. Mensen wisselen snelle en veelbetekenende blikken uit – wij zijn hier, wij horen erbij. De man met de bruidssluijer blijkt Bas Kosters, de ontwerper, te zijn.

Zou Kate Moss hier komen? De stylist naast me haalt zijn schouders op, maar vraagt het aan Steef. "Hij weet altijd al-les," verduidelijkt hij. Steef, een lange, donkere man met een goedgekapt baardje en een te grote ronde bril, geeft een hand. "Zei jij nou net dat Kate Moss komt? *Fabulous.*"

Nu het echt druk is, gebeurt er iets in de non-verbale communicatie van de bezoekers. Rondkijken, zien en gezien worden, maakt plaats voor de jacht. Als hyena's op zoek naar een prooi sluipen ze door de zaal. Dit zijn professionals op zoek naar erkenning in hun vakgebied. Onbeduidende gesprekken als "Ik ben producer, en wat doe jij? O, ik heb een fashionblog" zijn niet van de lucht.

Een fotograaf in een opvallend pak vertrouwt me toe dat hij eigenlijk niet van mode houdt. "Maar ja, het is mijn vak." Zodra hij doorheeft dat hij met *HP/De Tijd* praat, moet hij plotsklaps naar de wc. Hij loopt regelrecht naar Frans Molenaar, geeft hem een hand en gaat zitten.

Het officiële programma van de Neder-

landse Fashionweek begint een paar dagen later. Het terrein van de Amsterdamse Westergasfabriek is omgetoverd tot modepaleis. *For invites only*, staat op het kaartje voor de show van sieradenkunstenaar Bibi van der Velden. Het publiek is hier aanzienlijk minder extravagant en jong. Maar hier staan wel rijen dringende vrouwen in Goois glitter en mannen in black tie (voor niet-ingewijden: zwart pak met vlinderstrik). Minister Plasterk, Frits Bolkestein, presentatrice Daphne Bunskoek met haar vriend, dj Wessel van Diepen, en de hele Nederlandse modepers nippen aan hun champagne. Cameraploegen lopen door de zaal en stellen vragen aan mensen die ze herkennen. Bij de garderobe krijgen twee meisjes ruzies over het ophan-gen van hun jas. Een kleine *catfight*, zoals het hoort in modeland. "Ik zei net al tegen mijn vriendje dat ze zo'n ordinair type is," roept ze tegen een vriendin.

De processie wordt in gang gezet. Als in een katholiek Limburgs dorp waar het beeld van een belangrijke heilige wordt gedragen, volgt de kakelbonte menigte de stoet die voorgaat. Het stoelnummer is van groot belang. "Alleen de échte vips zitten *front row*", zegt een oudere dame met

hoed in de rij. Zo ook *HP/De Tijd*.

De zaal is halfdonker, de spanning stijgt. Fotografen staan in horden klaar aan het einde van de catwalk. Her en der wordt gesteggeld over de zitplaatsen. Wie zit verkeerd en wie niet? Totdat het licht aanspringt en Afrikaanse trommelmuziek aanzwelt. Een levende uil vliegt door de zaal. Veel ohs en ahs bij het zien van het verschrikt fladderende dier. Tientallen wulpse, bijna-naakte negerinnen, gehuld in verentooien en sieraden van grote eieren, schelpen en stukken hout schrijden op de maat tergend langzaam over de catwalk. "Ik heb zulke mensen van dichtbij gezien in Afrika," zegt een mevrouw op de tweede rij. Het is bijna te veel: de aandachts-spanne van de Nederlandse modeliefhebber is soms niet langer dan een oogwenk. Het laatste model laat zich zien. Ze draagt een opgezette pauw. Monden vallen open.

"Uitzonderlijk," schrijft een journaliste op haar kladblok. En een staande ovatie volgt als de ontwerpster verschijnt. Bij het naar buiten lopen poseren mensen bij de uil, die weer op een boomstam is gaan schuilen. Ook Fiona Hering laat zich met haar eigen cameraatje vastleggen naast de grote vogel door haar collega's van *Glamour*.

"**Wil je weten** wat ik ervan vind?" vraagt een mooi, jong meisje wijzend op mijn schrijfblok. "Ik vond het kunst, maar geen mode." Dat klinkt als een logisch antwoord op een show waar geen kleding te zien is. Zelf wil ze ook de catwalk op en hoopt mee te kunnen doen aan *Holland's Next Top Model*. Of Amsterdam een echte modestad is, weet ze niet. "Ik moet ergens beginnen. Doutzen Kroes komt ook gewoon uit Friesland." Uiteindelijk wordt ze wel ontdekt. Dan wordt ze groot, net als Kate Moss. Die zich nog steeds niet laat zien. |

Wulpse, bijna-naakte negerinnen, gehuld in verentooien en sieraden van eieren, schelpen en stukken hout schrijden over de catwalk.